

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 8 stycznia 2015 r. Sąd Rejonowy w Skierniewicach oddalił powództwo o zapłatę wywiedzione przez (...) Spółkę Akcyjną w R. przeciwko C. P..

W toku postępowania dowodowego Sąd I instancji ustalił, że zgodnie z notą odsetkową z dnia 7 maja 2013 r. M. P. (1), jako nabywca energii, została obciążona kwotą 1,58 zł.

Ponadto powodowe przedsiębiorstwo energetyczne w dniu 13 sierpnia 2014 r. wystawiło kilka kopii faktur za dostawy energii na kwoty:

- 341,28 zł za okres od 3 kwietnia do 4 czerwca 2013 r., z terminem płatności do 20 czerwca 2013 r.;
- 637,37 zł za okres od 4 czerwca do 6 sierpnia 2013 r., z terminem płatności do 20 sierpnia 2013 r.;
- 981,49 zł za okres od 6 sierpnia do 8 października 2013 r., z terminem płatności do 24 października 2013 r.;
- 1.133,69 zł za okres od 8 października do 7 listopada 2013 r., z terminem płatności do 25 listopada 2013 r.;
- 37,36 zł za okres od 13 do 14 listopada 2013 r., z terminem płatności do 3 grudnia 2013 r.,

w których jako nabywca dostarczanej energii została wskazana również M. P. (1). Faktury te, poza pierwszą i ostatnią, zawierały w sobie zadłużenie z poprzedniego niezapłaconego okresu. Dnia 22 stycznia 2014 r. (...) Obrót wystosowało do C. P. wezwanie do zapłaty, domagając się uiszczenia kwoty 1.165,79 zł. Według stanu z dnia 13 stycznia 2014 r. pod adresem S., ul. (...) byli zameldowani C. P., U. P. i M. P. (2).

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy oddalił powództwo jako nieudowodnione, argumentując, iż strona powodowa nie przedstawiła żadnych dokumentów, z których wynikałyby zobowiązania z tytułu dostawy energii ciążące na C. P.. Zaprezentowane faktury opiewały bowiem na M. P. (1), która każdorazowo była wskazywana jako nabywca energii. Ponadto nie została załączona żadna umowa o dostawę energii, co tym bardziej uniemożliwiało weryfikację twierdzeń pozwu. Zdaniem Sądu, obowiązek zapłaty należności przez pozwanego nie może zaś wynikać z faktu zameldowania w miejscu, gdzie (...) dostarczało energię.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona powodowa, zaskarżając go w całości Rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego zarzucono naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na wynik sprawy, to jest:

1. art. 233 § 1 k.p.c. przez nieprawidłową i dowolną ocenę materiału dowodowego zebranego w sprawie, co doprowadziło do błędnego i sprzecznego z zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego uznaniu, iż pozwany nie jest zobowiązany względem powoda z tytułu roszczenia dochodzonego w przedmiotowym postępowaniu, na skutek braku wszechstronnej oceny materiału dowodowego, a w szczególności dowolnej i wybiórczej oceny listy osób zameldowanych pod adresem S. 13, (...)-(...) S. (miejsce poboru energii) według stanu na dzień 13 stycznia 2014 r. oraz zwrotnego potwierdzenia odbioru wezwania do zapłaty podpisanego przez pozwanego, a skierowanego na adres miejsce poboru energii;

2. art. 231 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie ustalonych faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, pomimo że można było wyprowadzić je z innych ustalonych faktów, mianowicie że pozwany stale przebywał w miejscu poboru energii, gdyż odbierał kierowaną tam do niego korespondencję.

W konkluzji strona skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda dochodzonej kwoty 1.236,69 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25 lutego 2014 r. oraz obciążenie pozwanego kosztami postępowania za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację C. P. zażądał jej oddalenia oraz przyznania mu od przeciwnika kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie Sądu II instancji w postępowaniu uproszczonym powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyrok z przytoczeniem przepisów prawa, jeżeli sąd ten nie przeprowadził postępowania dowodowego. Sytuacja opisana w cytowanym przepisie miała miejsce w rozpoznawanej sprawie, bowiem Sąd Okręgowy, po dokonaniu analizy stanu faktycznego sprawy, przyjmuje za własne ustalenia Sądu I instancji stanowiące podstawę faktyczną rozstrzygnięcia przyjętego w zaskarżonym wyroku. Ponadto Sąd Okręgowy miał także na uwadze, iż w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Tym samym w ramach niniejszego uzasadnienia poprzestać należy jedynie na odniesieniu się do zarzutów apelacji, które są całkowicie nietrafne i chybione.

Wbrew zapatrywaniom strony apelującej zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe i stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. W rozpoznawanej sprawie nie doszło do jakichkolwiek uchybień ani wadliwości dotyczących zastosowania art. 233 § 1 k.p.c. Skarżąca zgłasza zastrzeżenia do faktu nieustalenia przez Sąd I instancji tego, że pozwany stale przebywał w miejscu poboru energii, jednak nie próbuje nawet wyjaśnić, z jakich przyczyn okoliczność tę uważa za istotną dla rozstrzygnięcia sprawy, a więc podlegającą, stosownie do art. 227 k.p.c., ustaleniom Sądu w toku postępowania dowodowego. W uzasadnieniu apelacji ogranicza się w tym zakresie do stwierdzenia, iż „(...) Pomimo, że faktury wystawiane były na M. P. (1), to znaczenie w przedmiotowej sprawie ma punkt poboru oraz kto z energii dostarczanej przez powoda rzeczywiście korzystał (...)”, nie wyjaśniając w jakimkolwiek zakresie – mimo zredagowania apelacji przez profesjonalnego pełnomocnika - który to spośród przepisów prawa uznaje tego rodzaju okoliczność za relewantną prawnie dla oceny zasadności zgłoszonych w pozwie roszczeń. W treści pozwu powód nie powołał jakiegokolwiek podstawy prawnej dochodzonych roszczeń, ale wynika jednak z niej jasno, że domaga się zapłaty należności (wynagrodzenia) za świadczone usługi, co wskazuje na wywodzenie obowiązku zapłaty z umowy; ani twierdzenia pozwu, ani tym bardziej jakiegokolwiek zawarte w nim wyraźne oświadczenie, nie zawierają żadnych przesłanek przemawiających za wywodzeniem roszczenia z innych źródeł. Zobowiązania umowne ciążą – jak powszechnie wiadomo – na dłużniku, który wziął je na siebie, zawierając umowę z kontrahentem, ewentualnie na jego następcy prawnym. Powód mógł więc udowodnić, że stroną zawartej z nim umowy jest pozwany, bądź też – biorąc pod uwagę treść załączonych do pozwu dokumentów – że stroną umowy była M. P. (1), a C. P. przejął jej zobowiązania pod tytułem ogólnym lub szczególnym. Tymczasem skarżący przedstawił jako dowód swojej wierzytelności jedynie faktury, gdzie jako nabywcę usług odnotowano M. P. (1) – wobec treści art. 245 k.p.c. są one dowodem jedynie tego, że powód złożył tego rodzaju oświadczenie, ale nie prawdziwości faktów tam stwierdzonych. C. P. w toku postępowania nie przyznał, aby M. P. (1) łączyła z powodem jakąkolwiek umowa, wobec czego fakt ten jest sporny i, zgodnie z art. 6 k.c., winien udowodnić go powód – żadne jednak dowody tej okoliczności nie zostały przedstawione. Nie udowodniono tym samym również, aby świadczenia umowne powoda – jeśli umowa rzeczywiście była zawarta – polegały na dostarczaniu energii do nieruchomości położonej w S. przy ul. (...), gdzie bezspornie zameldowany jest pozwany; z pewnością dowodem tego faktu nie może być jedynie adres nabywcy podany na wystawionych przez skarżącego fakturach. Nie wykazano również ewentualnego następstwa prawnego pomiędzy pozwanym a M. P. (1). Brak również jakichkolwiek dowodów na to, że umowa o dostarczanie energii została zawarta pomiędzy powodem a C. P..

Reasumując, Sąd odwoławczy nie potrafi domyśleć się, z jakich przyczyn profesjonalny pełnomocnik reprezentujący stronę powodową uważał, że dla wykazania odpowiedzialności pozwanego – czy to umownej czy też wynikającej z innych źródeł – wystarczające będzie przedstawienie faktur oraz dowodu zamieszkiwania pozwanego w S. przy ul. (...),

jeśli w zasadzie wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy nie zostały przez pozwanego przyznane. Za kuriozalne w świetle art. 6 k.c. i art. 232 zd. I k.p.c. należy uznać zawarte w uzasadnieniu apelacji stwierdzenie, że „(...) w sprzeciwie od nakazu zapłaty (...) pozwany nie wskazał dowodów na uprawdopodobnienie niezasadności roszczenia (...)”. Skarżąca zdaje się zapominać, że w myśl powołanych wyżej przepisów, to na stronie powodowej spoczywa ciężar udowodnienia, że jej roszczenie jest bezzasadne, a pozwany ma prawo ograniczyć się do zaprzeczenia głośnym twierdzeniom przeciwnika, co powoduje konieczność wykazania okoliczności spornych przez stronę, która wywodzi z nich pogląd o zasadności dochodzonych roszczeń. Trudno powiedzieć – z uwagi na brak jakiegokolwiek argumentacji – dlaczego skarżąca uważa, że „(...) proste zaprzeczenie nie jest wystarczające (...)”.

Stwierdzić więc należy, że, zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd I instancji nie naruszył ani art. 233 § 1 k.p.c. ani też art. 231 § 1 k.p.c. przy ustalaniu faktu zamieszkiwania C. P. w S. przy ul. (...), ponieważ żaden przepis prawa, w szczególności art. 227 k.p.c. nie nakładał na niego obowiązku ustalania tej okoliczności w oparciu o zebrany w toku postępowania materiał dowodowy. Z kolei okoliczności istotne dla wykazania zasadności powództwa nie zostały udowodnione, dlatego należy zgodzić się ze stanowiskiem i tokiem rozumowania Sądu I instancji zawartym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Prowadzi to do wniosku, że apelacja strony powodowej stanowi jedynie bezzasadną i głośną polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego, dlatego też Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Na aprobatę nie zasługiwał oparty o art. 98 k.p.c. wniosek pozwanego C. P. o zasądzenie na jego rzecz od skarżącego kosztów postępowania apelacyjnego, ponieważ pozwany nie wykazał, aby takie koszty w ogóle powstały po jego stronie.